

Meer dan je weet

“Had ik dat zo veel jaren geleden geweten, hoe totaal anders had mijn leven eruit gezien?” Dat was Esthers eerste reactie geweest. Peinzend roerde ze in haar cappuccino. Ze zat in diezelfde koffiefabar als toen de vraag van CONneCt als een bom insloeg: “Esther, zou het kunnen dat je hoogbegaafd bent?”

Het was allemaal begonnen met Esthers burn-out vorig schooljaar. Ze had contact opgenomen met CONneCt. Samen met Gert was ze op zoek gegaan naar oorzaken en gevolgen, naar antwoorden en oplossingen. En toen, in die context, was de vraag gekomen. En het besef dat ze heel wat van Aurora in zichzelf herkende.

Aurora was die oh zo pientere maar oh zo gevoelige meid van het derde leerjaar. Rekenoefeningen kon ze via een zelfverzonnen methode oplossen zonder de tussenstappen te volgen die Esther aan de andere kinderen van de klas geleerd had. Aurora maakte ook grote, kleurrijke tekeningen met een onvoorstelbare rijkdom aan details die verwezen naar de spannende verhalen die Esther op vrijdagmiddag vertelde tijdens het voorleesuurkje. Ze mopperde ook omdat ze boeken niet mocht ontlenen uit de bib, omdat ze nog te jong zou zijn. Ze droomde vaak weg tijdens een herhalingsles, om er dan wel in te slagen het correcte antwoord te geven wanneer Esther haar aanduidde.

De andere leerlingen vonden haar maar wat vreemd met haar wereldwijze antwoorden, ze konden er niet altijd bij, “waar haalt ze het?” Soms kwam Aurora ook op een andere manier scherp uit de hoek, wat haar nog meer een buitenbeentje maakte. En ja, dan werd er gepest, veel gepest, en werd het CLB ingeschakeld. Aurora was “bovengemiddeld intelligent en creatief, maar hypergevoelig”, luidde het verdict van het CLB. “Verdient bijzondere aandacht”, stond er in het leerlingvolgsysteem.

Zo was Esther ook geweest, al die jaren geleden, en zo was ze in de situatie geraakt dat ze nu hulp nodig had en die ook eindelijk zocht en kreeg. In die tijd was er nog geen aandacht voor de kinderen en jongeren die anders waren dan de anderen. Na het lager onderwijs was het middelbaar voor Esther nog meer een onaangename tijd geworden, ze voelde er zich niet op haar plaats en twijfelde meer en meer aan zichzelf. Als volwassene was ze een *pleaser* geworden, ze durfde niet uiten wat ze nodig had, nee, en belandde uiteindelijk in die burn-out. Overgestressed, overwerkt, nooit genoeg, zonder plekje op deze aarde, perfecte ingrediënten allemaal voor de moderne ziekte in het onderwijs. Esther nipte voorzichtig aan haar hete koffie, haar bakje troost.

**Overgestressed,
overwerkt, nooit
genoeg, zonder plekje
op deze aarde, perfecte
ingrediënten allemaal
voor de moderne ziekte in
het onderwijs.**

Esther had haar hoogbegaafdheid inmiddels aanvaard. Ze was naar het expertisecentrum geweest en ja hoor, Gerts vermoeden was bevestigd. Ze had – zoals professor Kieboom het noemde – een versterkt ontwikkelingspotentieel. Esther nam voorzichtig een tweede slokje van haar dampende kopje. Ei zo na verbrandde ze haar keel. “Die cappuccino was ook sterker geworden dan die vorige keer”, dacht ze bij zichzelf.

De (h)erkenning die het onderzoek haar opleverde had haar immers sterker gemaakt, voor meer zelfvertrouwen gezorgd. Ze had de cursus *Activate More* gevolgd in het centrum. Ze had geleerd om erkenning in haarzelf te zoeken in plaats van bij een ander. Ze besefte nu dat ze mocht zijn zoals ze was met al haar kleine eigenaardigheden en vooral dat ze het recht had om voor haar mening op te komen.

Esther zag weer perspectief en had een beter zicht op haar valkuilen. Voorheen dacht ze dat iedereen wel kon wat zij deed en daarom kon ze ook niet goed begrijpen waarom anderen dan niet zo deden of voelden zoals zij. Ze was anders bedraad, omdat ze ook bedoeld was om anders te zijn in plaats van zich overal maar in te passen.

Maar waar was nu haar eigenste werkplekje op aarde? Hoe ontdekte ze dat? Was het op haar school, bij het derde leerjaar? Was het bij diezelfde collega's, diezelfde directeur? Hoe kom je daarmee aan, aan de koffiemachine met de niet zo geweldige cappuccino van de school: “Oh ja, collega's, nog iets. Ik ben hoogbegaafd, hè.” Zou CONneCt ...?

Ergens in het verre West-Vlaanderen galmde een ringtone van een gsm naast een ander kopje dampende cappuccino, “Yeah, more than you know, Yeah, more than you know, You should know that, baby, you're the best”.

“Gert? Esther hier, weet je nog, van toen in brasserie De Republiek, toen je me vroeg of ik hoogbegaafd zou zijn? Ik ben het dus, ja. Maar wat doe ik nu? Ik heb het gevoel dat mijn job in de school misschien niet meer is wat ik nodig heb. Wat moet ik daarmee? Hoe kaart ik dat aan?”

CONneCt is er voor jou, ook een tweede en een derde keer: connect@acv-csc.be.

Wil je meer weten over CONneCt of zit je zelf met een vraag? Neem dan zeker eens een kijkje op <https://www.hetacv.be/acv-coc/connect>.

Je kan ook een mailtje sturen naar connect@acv-csc.be.